

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

KARGAŞA DÜNYASI

ARILAR KRALİCESİ
VESPIK

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Kargaşa Dünyası

Tom, en zor Canavar Avı'nın sonuna gelmek üzere! Annesinin ve Kayonya'nın kaderi, ona ve sadık arkadaşlarına bağlı.
Tom, düşmanları Arılar Kraliçesi Vespik ile kötü büyücü Velmal'i yenip annesini kurtarabilecek mi?

Kargaşa Dünyası serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Keremkele Kral Komodo
- Kemirgen Yaratık Muro
- Şeytani Yarasa Sivri Diş
- Ormanın Laneti Terra
- Bataklık Adamı Kasvet

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

9 yaş ve
üstü

₺7.00

ISBN: 978-975-999-941-4

9 789759 999941

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2016

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 36

KARGAŞA DÜNYASI

Arılar Kraliçesi Vespik

Beast Quest

Vespik The Wasp Queen

ISBN: 978-975-999-941-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Beast Quest Limited, 2010

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2010

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Filiz Çiçek

Düzeltili: Aslı Onat

Son okuma: Ergül Karakaya

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Tarl Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

ARILAR KRALIÇESİ

VESPIK

Caņavar
Pesinde

KARGAŞA DÜNYASI

ADAM BLADE

BUZ ÇÖLÜ

KAYONYA
BATAKLIKLARI

KAYONYA OVALARI

KAYONYA ORMANI

Kayonya

ALTIN VADI

MEATON

Hepinizi selamlıyorum genç kahramanlar!

Tom büyük bir maceraya atılmaya karar verdi ve öğretmenlerin en büyüğü; ustam Aduro'dan öğrendiğim büyülerle ona ve arkadaşlarına yardım etme onuruna eriştim. Tom'un sınavları zorlu olacak: Yeni bir krallık, kayıp bir anne ve Velmal'in kontrolündeki altı yeni Canavar. Tom yalnızca bir krallığı kurtarmak için değil, ona en yakın kişilerin hayatını kurtarıp, sevginin gücünün kötülükten üstün olduğunu ispatlamak için de savaşıyor. Peki; sevgi gerçekten kötülüğü yenebilir mi? Tom bunu ancak güçlü kalarak ve umudun ateşini hep canlı tutarak öğrenebilir. Umarım bu ateşi hiçbir hain rüzgâr söndüremez...

Sevgilerimle,

Çırak Mark

GİRİŞ

Kayonya Kraliçesi Romaine, kuzey kulesinin penceresinden içeri süzülen arıyı dikkatle izliyordu. Arıya öfkeyle vurup onu yere yapıştırdı ve topuğuyla ezdi. Genç büyücü Mark, kraliçeye önemli bilgiler veriyordu ama o, kulağının dibindeki vızıldama yüzünden hiçbir şey duyamamıştı.

“Yüksek sesle konuş!” dedi.

Mark, kraliçeye birkaç adım yaklaşarak rapor vermeye devam etti. “Majesteleri, arı istilası giderek kötüleşiyor. Halkınız paniğe kapılmaya başladı; bir şeyler yapmak zorundayız.”

Derin derin iç çeken kraliçe, bakır rengi saçlarını savurarak kuleyi adımladı. Eklemleri, kemikten yapılmış ölümcül asasını sıkmaktan bembeyaz olmuştu.

Öfkeyle, “Arılar, son saray muhafızımı da kaçırdılar!” diye bağırdı. “İsyancıları ve yağmacıları durdurmaya giden askerlerimden bir avuç muhafız kalmıştı zaten... Krallığımın her yerinde kargaşa var.” Asasını yere vurdu. “Ben savaşçı bir kraliçeyim ama elimden bir şey gelmiyor!”

Mark, “Majesteleri!” diyecek oldu.

Fakat vızıldamalarla birlikte yükselen

çıgllıkları duyunca, sözü yarım kaldı. Kraliçe Romaine, genç büyücüyle beraber kulenin penceresine koştı. İkisi, aşağıya doğru eğilip şehir meydanına baktılar.

Arılar birleşerek dev bir hortum oluşturmuş, kraliçenin ne olduğunu anlayamadığı bir şeklin etrafında dönüyorlardı. Arı sürüsü iki gruba ayrılınca kraliçe, şeklin ne olduğunu gördü ve ağzı, hayretle açıldı.

Meydanın üzerinde, kocaman bir yaratık uçuyordu. Sırtından dört kanat çıkmıştı. Bir insaninkine benzeyen gövdesinin üstü, sarı siyah çizgilerle ve tüylerle kaplıydı. Arkasındaki uzun, korkunç iğne yemyeşil parlıyordu.

Romaine nefes nefese, “Bu, kraliçe arı olmalı!” dedi.

Küçük arıların, kaçışan halkının üzerine bir bulut gibi çöktüğünü görünce çılglık attı. İnsanlar çaresizce arılardan kurtulmaya çalışıyordu ama arılar kimseye acımıyor, herkesi tekrar tekrar sokuyorlardı. Kraliçe yumruklarını sıkarak öfkeyle, “Tüm bunlar nasıl olabilir?” diye bağırdı.

Mark, “Kara büyücü Velmal’in işi bu,” diye açıkladı. “Topraklarınızda boy göstererek gittiği her yere karmaşa ve yıkım götürdü. Karşınızdaki dev arı Vespik de Velmal’e boyun eğdi. Kraliçe arı başkente saldırmaya cesaret ettiğine göre, Velmal de yakınlarda olabilir. Belki de..”

Birden Kraliçe Romaine büyücünün sözünü keserek, “Şuraya bak!” dedi. Vespik, gözlerini Romaine’e dikmişti ve sürüsüyle birlikte, hızla onların bulunduğu kuleye doğru uçuyordu. Canavar vızıldayarak pencerenin önünden geçti. Pörtlek gözlerini kraliçeye dikmişti.

Kule gümbürtüyle sarsılınca Romaine pencereye tutunup, “Kulemin duvarlarını dövmeye nasıl cesaret edebilir!” dedi.

Arılar sürü halinde pencereden içeri dalıp doğruca Mark ile Romaine'e yöneldiler. Arılardan ikisi iğnelerini boynuna saplayınca, Kayonya Kraliçesi çığlık atarak sokulan yere sert bir şaplak indirdi.

Büyücü ise ellerini açıp bir büyü mırıldanmaya başladı. Kendisiyle kraliçenin etrafında mavi bir baloncuk oluştu.

Arılar engeli aşıp içeri giremiyor, öfkeyle vızıldayıp balona çarparak geri sekiyorlardı.

Kraliçe, “Burada kapana kısılmışken halkıma nasıl yardım edebilirim?” diye sordu. Ciddileşen Mark, “Şu anda bize yardım edebilecek tek bir kişi var,” dedi. “Bütün Kayonya’yı kötü büyücüden koruyabilecek tek bir kurtarıcı...”

Kraliçe Romaine, baloncuğun içinde kalmış bir arıyı avucunun içine alıp iğnesine aldirmeden ezerken, “Şu ‘kurtarıcı’ elini çabuk tutsa iyi olur...” dedi.

BİRİNCİ BÖLÜM

SON CANAVAR

Elenna endişeyle, “Tom, iyi misin?” diye sordu.

Tom, ormanın çıkışında yere oturmuş, başını tutuyordu. Başına saplanan ağrının onu öldüreceğini sanmıştı. Ama asıl canını yakan, Velmal’in zihninde oluşturduğu görüntülerdi. Bu görüntülerde annesinin öldüğünü görmüştü. Tom, onları unutmak istese de Freya’nın hasta hali gözünün önünden gitmiyordu. Annesinin rengi,

çoktan ölmüş gibi bembeyazdı ve her yer kan gölüne dönmüştü.

Şimdi vazgeçemem, diye düşündü.

Onu kurtaracak iksirin son malzemesini bulmaya bu kadar yaklaştımışken olmaz!

Gümüş, ıslak diliyle Tom'un yüzünü yalıyordu. Tom, başını kaldırınca Elenna'nın ve gri kurdun kaygılı gözlerle onu izlediğini gördü. Fırtına ise arkasında bir yerde endişeyle kişniyordu.

Nefes nefese, "İyiyim," dedi.

Bacaklarındaki ağrıya aldırış etmemeye çalışarak zorlukla ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Velmal'in numaraları Görevi tamamlamamı engelleyemeyecek," dedi. "Geriye sadece bir Canavar kaldı!"

Elenna merakla, "Peki, tılsım nereyi gösteriyor?" diye sordu.

Tom boynuna asılı Avantia Tılsımı'nı çıkardı ve haritanın belirmesini bekledi. Haritadaki yol, güneydoğuya doğru uzanıyordu.

Harfler parlamaya başladıkça Tom, "Meaton..." diye mırıldandı. "Bu Görevde gideceğimiz yer orası."

Haritadaki kaleyi gösteren Elenna, "Şuraya bak!" dedi. Kalenin pek çok kulesi vardı ve en yüksek kulenin tepesinde bir bayrak dikiliydi. "Meaton, Kayonya'nın başkenti olmalı. Savaşçı Kraliçe Romaine de orada yaşıyordur. Onun... olamaz!"

Arkadaşının çığlığı üzerine Tom, nefesini tuttu. Haritaya tekrar bakınca kulenin etrafında uçuşan, dev bir arı gördüler. Kanatlarını öfkeyle çırpıyordu ve arkasında yemyeşil parlayan, korkunç bir iğne vardı.

Hemen altında, alev alev yanan harflerle yazılmış “Vespik” ismi göründü.

Tom “İşte Canavar da orada!” diye bağırdı. “Tüm şehir tehlikede olmalı.”

Elenna tılsımın üzerindeki şekilleri inceleyerek, “Ama iksirin son malzemesi nerede?” diye sordu. “Tılsım bize malzemenin yerini hep gösterirdi. O olmadan anneni kurtaramayız.”

Kaşlarını çatan Tom, “Biliyorum,” dedi. “Belki de malzeme her ne ise Canavarın elindedir. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

Arkasına döndü ve emin adımlarla Fırtına’ya doğru yürümeye başladı. Fırtına’nın eyerine atlarken, “Yolumuz uzun,” dedi. Sonra elini Elenna’ya uzatıp kızın atın üstüne çıkmasına yardımcı oldu.

*Ve gecenin ne zaman çökeceğini
bilmiyoruz, diye devam etti içinden. Ya da
annemin ne kadar ömrünün kaldığını...*

“Bir an önce yola koyulsak iyi olur,” dedi.

Bir mısır tarlasının yanına gelince Tom,
dizginlere asılıp Fırtına'yı durdurdu.
Tarladaki mısırlar rüzgârda hışırdıyordu.

Elenna, “Dikkatli ol Gümüş,” diyerek
kurdunu uyardı. “Fazla uzaklaşma.”

Gümüş, sahibesinin komutuna uyup atın
yanından ayrılmadı.

Tılsımı tekrar kontrol eden Tom, “Buradan
devam edeceğiz,” dedi. Mısır tarlasının
içinden geçerlerse yolları çok kısılacaktı.
Böylece başkente daha çabuk varabilirlerdi.

Elenna, sıkıntılı bir şekilde, "Burası bir çiftçinin tarlası," dedi. "Geçerken ister istemez mısırların bir kısmına zarar vereceğiz."

"Zaman kaybetmeyi göze alamayız," dedi Tom.

Çantasından babasının pusulasını çıkardı ve ibrenin *Kader* ile *Tehlike* yazılarından birinde durmasını bekledi. Pusulanın ibresi tarlayı göstererek *Kader* kelimesinde durdu. Pusulayı çantasına geri koyan Tom, "Yönümüz belli," dedi. "Tarladan geçeceğiz."

Tom, mısır köklerine zarar vermemeye çalışarak Fırtına'yı tarlada sürdü. Gümüş de atın açtığı yoldan ilerleyerek grubu takip ediyordu.

Tarlanın iç kısımlarına doğru ilerlediklerinde Tom, arkalarında bir hışırtı duydu. Esinti durmuştu ve mısırların

hışırdaması için bir sebep yoktu. Bu nedenle şüpheyle arkasına baktı ama tehlikeye dair bir işaret göremedi.

“Sen de duydun mu?” diye sordu Elenna’ya.

Kız başını sallarken kendinden pek de emin olmayan bir sesle, “Fırtına’ya sürtünen mısırlar herhalde,” dedi.

Tom emin olamıyordu. Dişlerini sıkarak *başım hâlâ ağrıyor, diye düşündü. Belki de ağrı yüzünden duyuyorum bu sesleri.* Endişesini bastırmaya çalışsa da içinde bir huzursuzluk vardı. “Devam etmeliyiz,” diye mırıldandı. “Bizi bekleyen bir Canavar var.”

Bir süre sonra tarlanın ucundaki çitleri gördüler. Çitlerin devamında ise bir çimenlik vardı. İleriyi işaret ederek, “Buradan çıkar çıkmaz, Fırtına yeniden dörtnala ilerleyebilecek,” dedi. “Şansımız yaver giderse, çok geçmeden Meaton’da oluruz.”

Tam cümlesini bitirmişti ki üzerlerine bir karanlık çöktü.

Bu kadar çabuk gece olamaz! diye düşündü Tom. *Kayonya’da bile!*

Aniden tepelerine inen ağı hissedince
yüreği ağzına geldi. Kapana kısılmışlardı!

Fırtına, telaşla başını iki yana savurmaya
başladı. Gümüş de heyecanla uluyordu.

Tom, kalın ağı kesmek istedi ama kılıcına
ulaşamadı. Tuzaktan kurtulmanın yolu
yoktu!

İKİNCİ BÖLÜM

ESARET

Tom, öfkeyle ağdan kurtulmaya çalışırken birtakım adamlar etrafını sardı ve ağın uçlarını kapattılar. Aniden ortaya çıkmışlardı ama Tom, onların bir süredir peşlerinde olduklarını tahmin etti. Ağın kalın iplerinin arasından dışarı bakınca adamların kıyafetlerinin yırtık pırtık, saçlarının da keçe gibi olduğunu gördü. Öfkeyle somurtuyor ve ellerindeki oraklarla mızrakları sallıyorlardı.

“Hırsızlar!”

“Yağmacılar!”

“Sizi burada istemiyoruz!”

Adamlardan biri öne çıkıp ağın uçlarını toplarken “Sizi izliyorduk,” diye homurdandı. “Topraklarımızdan geçtiğinizi gördük!”

Duyduğum ses buymuş demek, diye düşündü Tom. Adamlara dönerek, “Bizi takip eden sizsiniz,” dedi.

“İyi ki de etmişiz!” diye gürledi adam. “Çiftçi Joss'un tarlasından geçmeye nasıl cüret edersiniz?”

“Elimizden geldiğince dikkat ediyorduk!” diye bağırdı Elenna. “Siz ayaklarınızla tarlaya bizden daha çok zarar veriyorsunuz!”

Tom, Elenna'yı koluyla dürterek uyardı. Kız haklı olsa da sözleri, adamları kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Adamlar ağı kaldırıp uzun bıçaklarını Elenna ile Tom'un boğazına dayadılar. Sonra da onları attan indirip ellerini arkadan bağladılar. Gümüş, dişlerini göstererek adamlara hırladı.

“Yapma oğlum!” dedi Elenna. “Şu anda kaçamayız.”

Adamlar çemberi daraltınca liderleri, “Beni takip edin!” dedi.

Fırtına'nın eyerini kavrayan adam, atı mısır tarlasının çıkışına doğru götürdü. At direnmedi ve ter içinde titreyerek adamın komutlarına uydu.

Diğere adamlar Elenna ve Tom'u itekaka, liderlerinin peşinden ilerlediler.

Gümüş ise Elenna'nın yanından ayrılmıyordu. Saldırmak için doğru zaman olmadığını anlamıştı.

Tarlanın diğer ucuna geldiklerinde, adamlar Tom ile Elenna'yı geçitten geçirip bir şehrin girişine getirdiler. Önlerindeki yol, şehrin taş binalarına doğru uzanıyordu.

Burası Meaton olmalı, diye düşündü Tom.

Yıkık dökük binaların arasında ilerlerken uzakta bağışmalar duydu. Kısa bir süre sonra kalabalık bir meydana gelmişlerdi.

Grubun lideri, kalabalığın arasında kendine yol açmaya başladı.

Köylülerden biri saygıyla, "Hey, Zeke," dedi. Meraklı gözlerle Tom ve arkadaşını süzüyordu. "Bunlar da kim?"

Lider, "Yağmacılar," diye yanıtladı. "Birazdan günlerini görecekler."

Diğer adam kısa, kaba bir kahkaha attı.
“Onları arılara verelim bence.”

Arılardan söz edildiğini duyan Tom’un kalbi, hızla çarpmaya başladı. Elenna ile bakiştılar. Canavar çok uzakta olamazdı!

Zeke, meydanın ortasına varana kadar kalabalığı yarmaya devam etti. Ortada denizati şeklinde bir çeşme vardı ama içinde hiç su yoktu. Kurumuştü ve tozla doluydu.

Tom, çeşmenin yanında, ayakta duran başka adamların da olduğunu gördü. Tahtadan yaptıkları kafeslerin çivilerini çakıyorlardı.

Elenna, "Bizi oraya tıkmalarına izin veremeyiz," diye fısıldadı. "Canavarı bir an önce bulmak zorundayız!"

İnsanlar, kızgın bakışlarla dalga dalga üzerlerine geliyordu. Avına yaklaşan bir grup vahşi hayvana benziyorlardı.

O sırada bir ses, "Bu o!" diye bağırdı. "Olanların hepsi, onun suçu!"

Tom, kalabalığı iterek gelen adamı

görmek için başını çevirdi. Kuzeydeki Altın Vadi'de çalışan madencilerden Jed'di bu. Tom ve Elenna, onu dev yarasanın esaretinden kurtarmışlardı. Fakat Jed, özgürlüğüne kavuştuğu için hiç mutlu görünmüyordu.

Madenci, işaret parmağını Tom'un göğsüne bastırarak, "Tüm krallığı ele geçiren bu delilik onun suçu!" diye bağırdı. "Madeni sular altında bırakıp zenginliğimizi elimizden aldı!"

Tom öfkeyle, "Bunlar doğru değil!" dedi. Ellerini sıkan bağlardan kurtulmaya çalışıyordu. "Orada hepiniz kör olmuştunuz ve dev yarasadan korkuyordunuz. Biz Sivri Diş'i yendik, sizi madenden kurtardık!"

Fakat kalabalığın bağışmaları arasında Tom'u duyan yoktu.

Gözü bantlı bir adam, kalabalığın önüne gelerek Jed'in hemen yanında durdu. Adamı ve belindeki metal ölüm yıldızlarını gören Tom'un kalbi, duracak gibi oldu.

Elenna, Tom'un kulağına, "Gümüş'ü öldürüp kürkünü satmak isteyen adam bu!" diye fısıldadı. "Kasvet'le savaşırken dövüştük hani.."

Tom dişlerini sıktı ve tüm gücüyle bağlarını gevşetmeye çalıştı. Fakat hiç faydası yoktu. İçi öfke ve korkuyla dolmuştu. *Buraya annemi kurtarmaya geldim,* diye düşündü çaresizce. *Çok geç olmadan Canavarı bulmalıyım!*

Ama Meatonlulara Görevinden bahsetse bile ona inanmayacaklarını biliyordu.

İri yarı adam, "Çocuğu yok edelim," dedi. "Başımıza açmadığı dert kalmadı."

Başka bir ses, “Hayır, onu kraliçeye götürelim!” diye atıldı.

Tom *keşke götürseniz*, dedi içinden.
Kraliçe bizi dinler.

“Ne işe yarar ki!” diye bağırdı bir kadın. Elindeki uzun mutfak bıçağını Tom’un yüzüne doğrulttu. “Krallık paramparça oldu ve Kraliçe Romaine’in gücü, bunu durdurmaya yetmez. Bizi arı istilasından bile koruyamadı!”

Arılar! Tom, aynı endişeyi Elenna’nın yüzünde de görebiliyordu. *İkinci kez arılardan bahsediyorlar*, diye düşündü.

Birden “Ah!” diyen Tom, başının kenarına aldığı darbeye çığlık atarak yere devrildi. Taşlarla döşenmiş yolda sürüklenirken gözlerinin karardığını hissetti.

Ayağa kalkmaya çalışsa da bir el, kalkmasını engelliyordu. Görüşü düzelince bir başka adamın yaklaştığını gördü. Uzun boylu ve kaslı bir adamdı bu. Deri bir yelek giymiş, deri bileklikler takmıştı. Elindeki uzun kırbacın ucu düğümlenmişti ve adamın arkasında sürükleniyordu.

Tom, onu kavrayan adamdan kurtulmaya çalıştı ama başına aldığı darbe yüzünden halsizdi. Başındaki ağrı nedeniyle çevresindekileri bile zor ayırt edebiliyordu.

Uzaktan Elenna'nın sesini duyabiliyordu: "Geçmeme izin verin!"

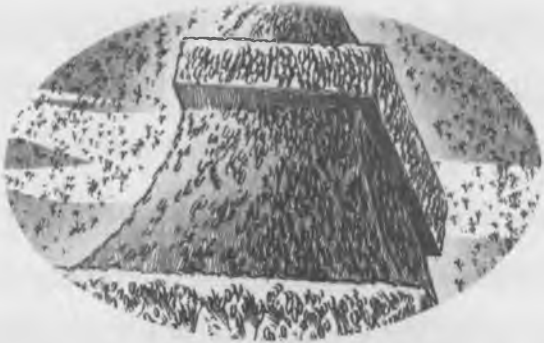
Adam kırbacı birkaç defa yere vurunca kalabalık coşkuyla tezahürat yapmaya başladı. Kırbaçlı adamın yüzünde sabırsız bir gülümseme vardı. Tom, son bir defa kendini kurtarıp savaşmayı denedi fakat başı patlayacak gibi ağrıyordu. Kasları, Tom'un çabalarını yanıtızsız bırakıyordu.

Adam kırbacı kaldırırken Tom, gözlerini kapadı ve kendini hazırlamaya çalıştı.

İşte acı yine başlıyor!..

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM EN KARANLIK ZAMAN

Tom, gözlerini kapatıp beklese de adam kırbacı hâlâ indirmemiş, kalabalığın sesi aniden kesilmişti. Gözlerini açan Tom, herkesin ağzı bir karış açık halde kırbaçlı adama baktığını gördü. Adamın elindeki kırbacın yerinde şimdi uzun, kaygan bir yılan vardı. Pulları yemyeşil parlıyor, adamın yüzüne tıslıyordu.

Adam korku ve şaşkınlık içindeydi. Çılgık atarak yılanı bıraktı. Yılan, başını

kaldırdı ve öfkeyle dilini çıkardı. Korkuyla iki yana açılan kalabalık, ölümcül dişlerden kurtulmak için itişmeye başladı.

Kalabalığın içinden biri, "Çocuk büyücüymüş!" diye bağırdı.

Başka bir ses, "Onu serbest bırakın, yoksa hepimizi öldürecek!" diye ekledi.

Tom, olanların şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Panik içindeki kalabalık, meydandan kaçıp dört bir yana uzanan sokaklara doğru koştu. Tom ise Elenna, Fırtına ve Gümüş'le baş başa kalmıştı.

Büyücü Aduro'nun genç çırağının onlara yaklaştığını gören Tom, "Mark!" diye bağırdı.

Doğrulunca bileklerindeki bağların yok olduğunu fark etti. Elenna da onun gibi serbest kalmıştı. Fırtına ve Gümüş'le beraber Mark'a selam verip yaklaşırken "Seni görmek gerçekten çok güzel!" dedi Elenna. "Kırbacı yılanı çevirmeyi nasıl başardın?"

Mark gülümseyerek Elenna'ya baktı. Sonra elini yılanı doğrulttu. Yılan hâlâ tıslıyor ve kıvrıla kıvrıla geziyordu. Mark'ın

dudaklarından dökülen tek bir sözle aniden durdu ve bir sopa gibi dümdüz oldu. Yeşil pulların yerini, kahverengi ağaç kabuğu aldı. Yılan, birkaç saniye içinde Mark'ın asasına dönüştü ve uçarak sahibine döndü.

Zorlukla ayağa kalkan Tom, “Bize yardım ettiğin için teşekkürler,” dedi. Başına yediği darbe, baş ağrısını daha da kötüleştirmişti ve bacaklarının titremesine bir türlü engel olamıyordu.

Tom, *bacaklarım düzelmezse Canavar avında işim hiç kolay olmayacak*, diye düşündü.

“Kayonya en karanlık zamanını yaşıyor,” dedi Mark. Tom da bu sırada sendeleyerek genç büyücünün yanına gelmişti. “Bütün şehirde kargaşa var ve kraliçe, arıların kuşatması nedeniyle kaleden çıkamıyor.

Onu bir süre daha koruyabilirim ama sen ve Elenna bir şeyler yapmazsanız Kraliçe Arı Vespik, Meaton'u ele geçirecek.”

Tom, genç büyücünün sözlerinin içini enerjiyle doldurduğunu hissetti. Omuzlarını dikleştirip doğrulurken, “Ne bekliyoruz?” diye sordu. “Bir an önce kaleye gidelim!”

Meydanın diğer ucundan uzanan bir yolu gösteren Mark, “En kısa yol şurası,” dedi. “Ben önden gidip size yardım etmenin bir yolunu arayacağım.”

Parlak, mavi bir ateş, genç büyücünün etrafını kapladı. Işık zayıflayıp söndüğünde Mark gitmişti.

Tom, Elenna'ya dönerek, “Acele edelim,” dedi. “Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, Kayonya'yı kurtarmak için savaşmayı sürdüreceğim!”

İkisi birlikte, Fırtına'nın sırtına atladılar ve Gümüş'le beraber dörtnala Mark'ın işaret ettiği yöne doğru ilerlediler. Tom, kapalı pencerelerin ardından izlendiklerinin farkındaydı. Fakat kimse onu durdurmaya çalışmıyordu. Tom, insanların bunu yapamayacak kadar korkmuş olduklarını tahmin edebiliyordu.

Evlerin arasında gezinen birkaç küçük arı, gökyüzünde bir motif oluşturuyordu.

Nihayet sokağın sonuna geldiklerinde, daha büyük bir meydana ulaştıklarını gördüler. Burası da sokaklar gibi terk edilmişti. Yan yana sıralanmış pazar tezgâhlarında kimse yoktu. Taşlı yolu bir örtü gibi kaplayan çöpler, rüzgâr estikçe yer değiştiriyordu.

Meydanın diğer ucunda ise sarayın

kuleleri yükseliyordu. Sanki batmak üzere olan güneşi delerek kızıl gökyüzüne uzanıyorlardı.

Tom öfkeyle, "Tahmin etmeliydim," diye söylendi. "Tam da gün ışığına ihtiyacımız varken!"

Kale hendeğine vardıklarında, güneş ufuk çizgisinin altına inmiş, gece çökmüştü. Hendekteki su, cam gibiydi ve üzerinde ayın yansımasını görebiliyorlardı.

Kale kapıları açık olsa da muhafızlardan hiç iz yoktu.

Fakat Tom, Fırtına'yı köprüye doğru sürerken kale duvarlarında bir ışık parladı.

Elenna, sevinçle, "Şurada bir meşale yandı!" diye bağırdı.

Sözünü bitirmeden diğer meşaleler de teker teker yanmaya başladı. Kısa süre

sonra bütün kale, turuncu alevlerin ışığında apaydınlık olmuştu.

“Bunun bize Mark’ın hediyesi olduğundan eminim,” dedi Tom. “Artık Canavar’ı kör karanlıkta yenmek zorunda değiliz.”

Elenna ile ikisi, Fırtına’nın sırtından indiler. Etrafına bakınan Tom, meşalelerden dalga dalga yayılan sıcaklığı yanaklarında hissedebiliyordu.

Gökyüzü, arıların öfkeli vızıltılarıyla doluydu. Elenna, “Tepeye bak!” diye bağırdı. Kulelerin en uzununu işaret ediyordu.

Yukarı bakan Tom, gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu. Hayatında hiç bu kadar çok arıyı bir arada görmemişti. Kulenin etrafında dönüyorlar, sanki çalılar, yapraklar ve çamurdan bir küre oluşturuyorlardı.

Tom merakla, “Ne yapıyorlar?” diye sordu.

Yakındaki bir evin gölgesinden çıkan

Mark, “Bir arı kovanı inşa ediyorlar,” diye yanıtladı.

“Ama bu kovan gerçekten çok büyük!” dedi

Elenna. Gözleri hayretten iri iri açılmıştı.

Mark, “Burada yüz binlerce arı var,” diye

açıkladı. “Kovanı Kraliçe Romaine’i tutsak etmek için kullanıyorlar. Kraliçeyi büyüdü bir duvarla koruyorum ama kovandan çıkması mümkün değil.”

Kovanın henüz tamamlanmamış

yerlerinden içeriyi izleyen Tom, kraliçenin gölgesini görebiliyordu. Kraliçe, elindeki

asa ile kovanın iç duvarlarına vuruyor,

kendini kurtarmaya çalışıyordu. Fakat arılar

o kadar çoktu ki, kraliçenin açtığı delikleri

hemen çamurla kapatıyorlardı. Tom,

arıları izlerken tüyleri diken diken olsa da yeteneklerine ve azimli çalışmalarına hayran kalmaktan kendini alamıyordu.

Yumruklarını sıkarak, “Kraliçenin esareti uzun sürmeyecek,” dedi. “O kovan yerle bir olacak!”

Elenna, “Arıları aşip geçmemiz kolay değil,” dedi. “Burada olduğumuzu anlar anlamaz saldırıya geçeceklerdir.”

“Büyümle bir kalkan oluşturup kaleye girmenizi sağlayabilirim,” dedi Mark. “Kalkan, kraliçeye ulaşana kadar sizi korur. Halkının kraliçeye ihtiyacı var. Çok hızlı hareket etmelisiniz.”

Elenna, “Belki de önce Vespik’ten kurtulmalıyız,” diye önerdi. “Canavarı ortadan kaldırıncaya, kraliçeyi kurtarmak daha kolay olur.”

Tom bir an düşündü ama sonra başını salladı. Tepedeki kovana göstererek, “Kraliçeyi böyle büyük bir tehlike içinde bırakamam,” dedi. “Görev biraz daha bekleyebilir.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VESPİK!

Fırtına'nın sırtına atlayan Tom, Elenna'nın da ata binmesine yardım etti. Mark ellerini kaldırdı ve büyü sözleri fısıldadı. Tom, Fırtına'yı sürerken, etraflarında mavi bir baloncunun oluştuğunu gördü. Baloncuk, bahar esintisine benzer hoş bir sıcaklık yayıyordu.

Fırtına'yı dörtnala sürüp sokağı aşarak köprüye ulaştı. Hemen arkalarındaki

Gümüş'le beraber kapıya yaklaştıklarında, binlerce arı bulut gibi üzerlerine çöktü. Tom, Mark'ın baloncuğuna çarpıp seken arıların öfkeli vızıltılarını duyabiliyordu.

Arkasında duran Elenna'nın ürperdiğini hissetti. "Mark bize yardım ettiği için çok şanslıyız," dedi kız.

Tom, gökyüzünde Vespik'i aramaya başladı.

Canavar nerede, diye düşünürken etrafına bakmaya devam ediyordu.

Fırtına'nın nal sesleri, hendeğin yıkık dökük köprüsünde yankılandı. Sonra kemerli geçidi hızla aşıp dev bir salona girdiler. İki yana dizili kolonlar, kalenin kubbeli tavanının gölgelerine karışıp yok oluyordu. Duvarlardaki meşaleler, salona asılmış gösterişli kilimleri aydınlatıyordu.

Fakat yerdeki silah ve zırh parçalarına rağmen, muhafızlardan hiç iz yoktu.

Burada bir çatışma olmuş, diye düşündü Tom.

Elenna, çevik bir hareketle eyerden aşağı atladı. Tom ve arkadaşlarını koruyan mavi baloncuk, aniden donuklaştı ve yavaşça sönererek yok oldu.

“Kapıyı kapat!” diye bağırdı Tom.

Hızla dönen Elenna, salon boyunca koşmaya başladı. Peşlerindeki arı sürüsü salona dalmak üzereyken kapıyı son anda kapatmayı başardı.

Tom, heyecanla alnını silerek “Ucuz kurtulduk,” diye söylendi.

Birkaç arı, kapı kapanmadan içeri girmiş olsa da zararsız bir şekilde dev kubbeye

doğru uçuşup gözden kayboldular.

Tom, “Şimdilik güvendeyiz,” diye devam etti. “Hemen kuleye giden yolu bulup...”

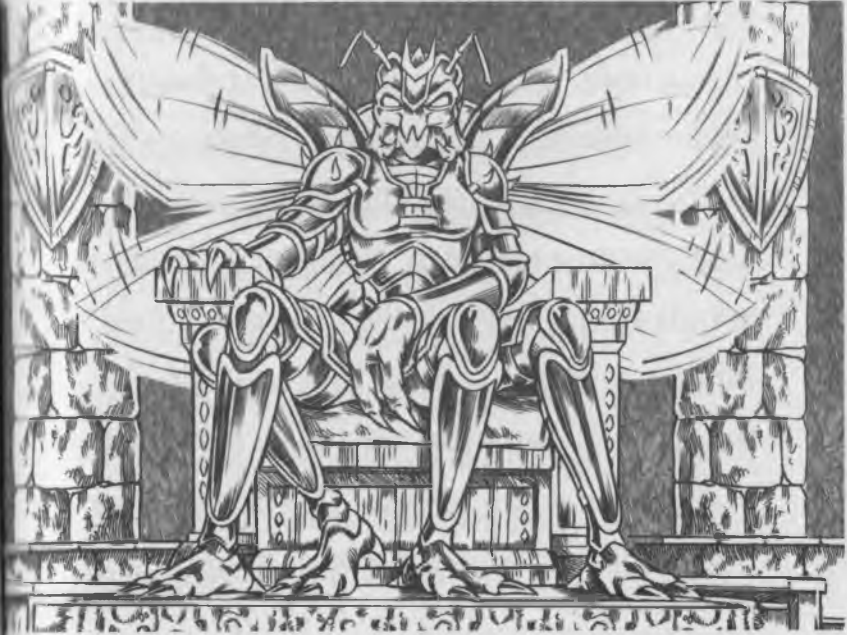
Bir vızıldama sesinin hâlâ kulaklarını tırmaladığını fark edince, cümlesi yarım kaldı.

Elenna, “Bu da ne?” diye sordu. Sesi o da duymuştu. “Arıların hepsi dışarıda kaldı, bu ses nereden geliyor olabilir?”

Tom, giderek artan sesin geldiği tarafa doğru baktı. Ve salonun diğer ucunda karşılaştığı görüntüyle tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Üzerindeki altın ve mücevherlerle pırıl pırıl parlayan ahşap tahtta iki adam boyunda, dev bir yaratık oturuyordu. Belden yukarısı tıpkı bir insaninkine benziyordu ama başı, bir arınıniki gibiydi ve pörtlek gözleri vardı. Belden aşağısı da bir arınınkinden farklı

değildi: Altın sarısı kürkü, siyah çizgilerle bezeliydi. Arkasında ise yeşil bir ışık saçan, uzun, sipsivri bir iğne vardı. Yaratığın kaslı kol ve bacaklarının ucunda ölümcül pençeler bulunuyordu. Tom'un kulağını tırmalayan vızıldama sesine de çırdığı dört kanat neden oluyordu.

Tom boğuk bir sesle, "Vespik," dedi.

Fırtına'nın sırtında durdu ve bakışlarını Canavardan bir saniye bile ayırmadan kalkanını çözüp kılıcını çekti.

“Gel de savaş benimle!” diye bağırdı. “Ne kadar güçlüsün görelim!”

Kanatlarını öfkeyle daha hızlı çırpan Kraliçe Arı, tahtın üzerinde süzölmeye başladı. Vızıldama sesi öyle artmıştı ki sütunlardaki meşalelerin gür alevleri bile titreşiyordu. Tom, başına saplanan rahatsız edici vızıldamaya aldırmamaya çalıştı.

Hemen arkasındaki Elenna'nın, yanına geldiğini duyabiliyordu. Çabucak bakınca arkadaşının elinde yay değil, uzun ve kıvrık bir kılıç tuttuğunu gördü. Kılıç, meşale ışığında, göz kamaştırıcı bir ışıkla parlıyordu.

Muhafızlardan birinin kılıcı olmalı, diye düşündü. Peki, muhafızlara ne oldu?

Ama bunu düşünecek vakti yoktu. Vespik, kubbeye kadar yükselmiş ve Tom'a doğru dalışa geçmişti. Kanatlarından yayılan ve her saniye tizleşen vızıldama, tehlikenin ne kadar yaklaştığını gösteriyordu.

Endişeyle kişneyen Fırtına, toynaklarını yere vurdu. Çıkan ses, salon boyunca yankılandı. Gümüş ise dişlerini ortaya çıkararak hırladı ve Tom'la beraber saldırmaya hazır olduğunu gösterdi.

Fakat Elenna'nın uyarısı gecikmedi: "Hayır oğlum, çabuk geri dön!"

Tom, kalkanını kaldırıp saldırıya hazırlandı. Diğer eliyle de kılıcını sıkıca kavrayıp Canavar'ın gözlerine doğrulttu.

Bu işi bitirmenin zamanı geldi, diye düşünüyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM ARI SÜRÜSÜ

Tom, Fırtına'yı hafifçe dürtüp koşturmaya başladı. Canavarla yüzleşmek için salonu büyük bir hızla kat ederken, Fırtına'nın toynakları yeri âdeta dövüyordu. Kraliçe Arı, ölümcül pençelerini savurunca Tom hızla eğildi ve Vespik'in tüylü gövdesi, onunkine sürtünerek geçti.

Hiç vakit kaybetmeden kılıcını Canavarın gövdesine doğru savuran Tom'un hamlesi Kraliçe Arı'nın kürkünden kayıp gitti.

Vespik'in kanatlarından biri, Tom'un kılıç tutan koluna sert bir darbe indirince kılıç elinden uzaklara savruldu.

Tam o sırada sırtına korkunç bir darbe daha alan Tom, acıyla çığlık attı. Darbe öyle şiddetliydi ki dengesini kaybetti ve eyerden uçarak yüzüstü yere kapaklandı.

Nefesi kesilmişti ve başı dönüyordu. Zorlukla kılıcına ulaşmaya çalışırken, Canavarın ölümcül pençeleri her an sırtına inecekmiş gibi geliyordu. O sırada Elenna'nın savaş narası atarak elindeki parlak kılıcı Kraliçe Ari'ya doğru savurduğunu gördü. Kız, Tom'un bu çaresiz anında Vespik'i oyalayarak hayatını tehlikeye atıyordu. Gümüş de sahibesine yardımcı olmak için hırslıyor, kükrüyor ve Canavara yetişmeye çalışıyordu.

Arkadaşlarının cesur saldırılarıyla kendini toplama fırsatı bulan Tom, hemen kılıcını kavrayıp ayağa fırladı. Bakışlarını Canavara ve kötülükle parlayan yeşil iğnesine dikti. İğnenin ucundan sarımsı bir zehir damlıyor, düştüğü yere yapışuyordu.

Tom, umutla *annemi kurtaracak iksir için almam gereken son malzeme bu olmalı*, dedi. *Onu almak zorundayım!* Kılıcını kaldırdı ve Vespik'in yeniden dalışa geçmesini bekledi. *Eğer kılıcımı doğru zamanda savurmayı başarırsam...*

Çat! Kraliçe Arı, Tom'un üzerinde dönerken, esnek gövdesini kullanıp ona arkadan saldırmaya çalışmıştı. Tom, saldırıyı son anda fark edip sivri pençeleri kalkıyla engellemeyi başarsa da bu kuvvetli darbeye yeniden yere yuvarlandı.

Tüm gücüyle saldırmaya devam eden Vespik hızla döndü ve kuvvetli bacaklarından birini, Elenna'nın yüzüne indirdi. Aldığı sert darbeyle ayakları yerden kesilen Elenna, tiz bir çığlık atarak salonun kapılarına çarptı ve açılan kapılardan dışarı yuvarlanmaya başladı.

Sahibesinin neredeyse hendeğe kadar sürüklendiğini gören Gümüş, öfkeyle uluyarak Elenna'nın peşinden koştu.

Tom başını sallayıp kendine gelince, bir arı sürüsünün kapıdan içeri girdiğini gördü. Odayı yerden tavana kadar doldurmuşlar, kraliçelerinin etrafında dans

ediyorlardı. Sayıları o kadar fazlaydı ki Tom, kraliçeyi zorlukla görebiliyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktı ve arı sürüsünün arasından Fırtına'ya ulaşmaya çalıştı. Siyah at toynaklarını yere vuruyor, başını sallıyor ve kuyruğunu bir kırbaç gibi savurup üzerinde gezinen arıları kovmaya çalışıyordu.

Tom, Fırtına'nın sırtına atlar atlamaz, "Hadi oğlum," diye mırıldandı. "Buradan çıkalım."

Dehşete düşmüş atı, nazik ama emin hareketlerle salondan dışarı süren Tom, bütün gücüyle Elenna'ya ulaşmaya çalıştı.

Elenna, daha yeni yeni kendine geliyordu. Gümüş, usul usul inerken, bir yandan da burnuyla Elenna'yı dürtüyordu. Elenna, iyi olduğunu göstermek için bir eliyle kurdu

okşayıp “Merak etme oğlum,” dedi. “Bir şeyim yok.”

Tom yanlarına ulaşmadan, salondaki arılar vızıldayarak dışarı akmaya başladı. Sivri iğnelerini çıkararak Tom ve Elenna'nın etrafını sardılar. Tom, kılıcını savursa da dans eder gibi rahatça kaçabiliyorlardı. Tom, derisine saplanan sayısız iğne yüzünden kendisini alev alev yanıyormuş gibi hissediyordu.

Arı sürüsü daha da büyüdü ve Tom'un çevresini bir duvar gibi sardı. Tom artık ne Elenna'yı ne de Gümüş'ü görebiliyordu. Fakat ikisinin de acı dolu bağışmaları kulaklarında yankılanıyordu.

“Tom! Ne yapacağız?”

Tom, yanıt veremedi. *Canavara saldırmadan önce arılardan kurtulmak zorundayız, diye düşündü. Ama nasıl?*

ALTINCI BÖLÜM

DUMAN!

Sürüyü bile bastırarak güçte bir vızıltının yaklaştığını duyan Tom, başını çevirdi. Vespik, salonun kapısından son sürat dışarı fırlamıştı.

Olamaz! Aynı anda hem sürüyle hem de onunla dövüşmem, diye düşündü Tom.

Bu sırada bir ok, ıslık çalarak Tom'un kulağının yanından geçti ve Vespik'in kanatlarına çarpıp geri sekti. Elenna, arıları eliyle savuşturarak Tom'un yanına geldi.

Kılıcı kınına sokmuş ve yayını yeniden çözmüştü. Kraliçe Arı'ya nişan alarak bir ok daha gönderdi. İkinci ok da Canavarın gövdesinden sekmiş ama Vespik'i yavaşlatmaya yetmişti. Elenna okları ardı ardına yollayarak Canavarın yaklaşmasını engelliyordu. Fakat Tom, okların çok geçmeden biteceğini biliyordu.

Bir eliyle yüzünü sokmaya çalışan arılardan kurtulmaya çalışırken *daha iyi bir plana ihtiyacımız var*, diye düşündü.

Vespik ise öfkeyle vızıldayarak salona çekilmek zorunda kaldı.

Elenna'ya dönüp, "Harikasın!" diye bağırdı Tom. Fakat o daha sözünü bitiremeden, yeni bir arı bulutu saldırıya geçti. Tom, öne arkaya sendeleyerek etrafına bakındı. Arılar yüzünden çevresinde ne olup bittiğini doğru dürüst göremiyordu. Önce işine yarayabilecek hiçbir şey bulamadı. Fakat hemen sonra gözleri, tuğladan yapılmış bir binaya takıldı. Bina, kalenin sol kanadına eklenmişti. Ve binanın açık kapısından, içeride yanan ateşle demircinin örs ve aletlerini görebiliyordu.

Orada bir demirci var! dedi kendi kendine. Arıların iğneleri canını yaksa da

Tom gülümsemekten kendini alamadı.

Küçüklüğüm demircide geçti ve oradan nasıl faydalanabileceğimizi adım gibi biliyorum.

Elenna'ya, "Benimle gel!" diye bağırdı.
"Güven bana, ne yaptığımı biliyorum."

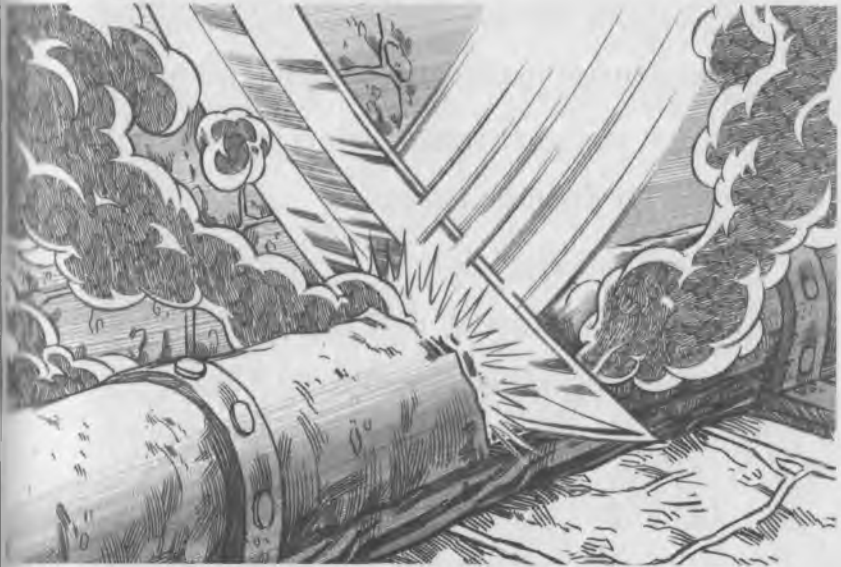
Elenna'yı arkasına alarak Fırtına'yı demirciye doğru sürdü ve Gümüş de onları takip etti. Demircinin tuğlalardan yapılma bacasından, yoğun duman bulutları yükseliyordu. Fırına uzanan metal borular ise duvarların üzerine yerleştirilmişti.

Hızla Tom'un yanına gelen Elenna, gözünün önünde uçuşan arıları, elini sallayarak kovmaya çalışıyordu.

"Kılıcına yeni alıştığını biliyorum," dedi Tom. "Ama boruları delmeme yardımcı olur musun? Eğer kaleyi dumana boğarsak, küçük arıları kaçırabiliriz."

Arılardan biri elini sokunca çığlık atan Elenna, öfkeyle "Seve seve!" diye yanıtladı. Kılıcını çekerken gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Tom ve Elenna, omuz omuza vererek boruya vurdular. Aynı noktaya sırayla vuruyor, kılıçların demir yüzeye çarpmasıyla oluşan kıvılcımlara aldırış etmiyorlardı. Çok geçmeden boruda geniş bir delik açmayı başarmışlardı. Borudan yükselen kapkara duman, daireler çizerek yükseldi.

Yayılan duman yüzünden nefes almakta zorlanan Tom öksürmeye başlayınca giysisiyle burnunu kapatıp dumandan korunmaya çalıştı. Bunu gören Elenna da aynısını yaptı. Eğilerek borudan yayılan dumanın altına kaçtılar ve çabucak köprüden geçip meydana döndüler.

Kısa bir süre sonra, meydanın taş kaldırımlarında küçük pıtırtilar duydular. Başını kaldıran Tom, arıların gökyüzünden yağmur gibi döküldüğünü fark etti. Yere düşen arılar, Tom'un yüzüne çarpıp canını yakıyordu.

Fakat yine de karşılaşmaları gereken daha büyük bir düşman vardı.

Etrafına hayret dolu gözlerle bakan Elenna, "İşe yarıyor!" diye bağırdı. Yüzünün her yanı kızarıklıklarla doluydu. "Peki, arılar öldü mü şimdi?"

“Hayır,” diye yanıtladı Tom. “Sadece duman yüzünden sersemlediler. Umarım biz Canavarı yenene kadar öyle kalırlar!”

Duman artınca, arı yağmuru da şiddetlendi. Artık Tom ve Elenna'nın etrafında, arı tepecikleri oluşuyordu. Gümüş, arı yığınlarından birinin yanına gidip onu kokladı ama hemen sonra iğrenerek başını çevirdi.

Elenna, "Gümüş! Arıları yemeyi aklından bile geçirme!" diyerek kurdu azarladı.

Fırtına'yı boynunu okşayarak sakinleştiren Tom, parmaklarını atın yelesinde gezdirip kalan arıları temizledi.

Kayonya'nın gökyüzü arılardan tamamen temizlenirken Tom ve Elenna dumandan uzak, güvenli bir yere çekildiler. Bu arada Tom, kalkanından Alev Kuşu Epos'un pençesini çıkarmış ve elleriyle yüzüne değdirip arıların açtığı yaraları iyileştirmeye başlamıştı. Sonra pençeyi hızla Elenna ve diğerlerinin üzerinde de kullandılar.

“*Artık Canavarla savaşmaya hazırım,*” dedi Tom.

Elenna, “Acaba hâlâ salonda mı?” diye sordu. “Belki de duman oraya kadar ulaşmış Kraliçe Arı’yı da bayıltmıştır?”

Konuşmasını bitiremeden, salonun açık kapısından kulakları sağır eden, öfkeli bir vızıldama geldi.

Tom kaşlarını çatarak, “Galiba sorunun cevabını aldın,” dedi. “Vespik dumandan bayılmamış ve görünen o ki bize *çok kızgın!*”

YEDİNCİ BÖLÜM

YENİ BİR MÜTTEFİK

O sırada Tom, yukarıdan birinin seslendiğini duydu. “Durun! Ben de geliyorum. Size yardım edeceğim!”

Başını kaldıran Tom, bunun Kraliçe Romaine olduğunu gördü. Arıların onu tutsak ettiği kulenin penceresinden bağıırıyordu.

Duman bütün arıları sersemletince Kraliçe Romaine, arı kovanını yumruk ve tekmeyle

delmeyi başarmıştı. Açılan deliklerden aşağı, dal parçaları ve çamur dökülüyordu.

Fakat Kraliçe Arı öfkeden alev alev yanan gözlerle dışarı fırladığında, Kraliçe Romaine özgürlüğüne hâlâ kavuşamamıştı.

Tom kılıcını Vespik'e doğrultarak, "Hadi bakalım!" diye bağırdı. "Seninle savaşmaya hazırım!"

Canavar aniden Tom ve Elenna'ya doğru dalışa geçti. Tom, Elenna'yı kenara itti ve kendisi de diğer yana atladı. Vespik, bu kez Elenna'ya yöneldi. Dev bir ok gibi hedefine doğru uçarken kanatlarını öyle hızlı çırpıyordu ki onları görmek neredeyse imkânsızdı.

Düşmanın ne kadar süratli olduğunu gören Tom'un içi korkuyla doldu. Ayrıca keskin pençeli altışar koluyla bacağı, kanatları ve dev bir iğnesi vardı.

Bu Canavarı nasıl yenebilirim ki, diye düşündü.

Elenna, Vespik'in saldırısını savuşturmak için eğildi ve boşluğundan faydalanıp kılıcını düşmanına doğru savurdu. Bel altına aldığı darbeye acı dolu bir çığlık atan Vespik, hemen uzaklaştı.

Tom ise Canavarın kör noktasına yaklaşıp pençelerinden birini kesmek için hamle yaptı. Fakat Kraliçe Arı, aniden dönüp Tom'a ölümcül iğnesiyle yanıt verdi. Yana sıçrayıp iğneden son anda kurtulan Tom, dengesini korumaya çalıştı. Bunu yapmak çok zordu, özellikle de Vespik'in kanatları kalkanını döverken...

Kanatları çok kuvvetli, dedi Tom kendi kendine.

Kraliçe Arı'nın uçma yeteneğinin ona çok büyük bir üstünlük sağladığını fark ederek, *kanatlarını kullanmasını engelleyebilsem keşke,* diye düşündü.

Vespik tepesinde uçarken, dev arının kanatlarına nasıl yetişeceğini bilemiyordu. Kraliçe Arı bir an olsun arkasını dönmüyor, pençelerini tıpkı bir kartal gibi savuruyordu.

Kraliçe Romaine özgürlüğü için savaşırken arı kovanının parçaları gökten yağmaya devam ediyor, Vespik ise silkinerek düşen dal ve yaprakları üzerinden atıyordu. Kraliçe Arı, öfkeden alev alev yanan gözleriyle tekrar Tom ve Elenna'ya saldırırken sarı-siyah kürkü dimdik olmuştu. Tom, Elenna'yı da yanına alarak kale duvarı ile tezgâhlardan birinin arasına sığındı.

Elenna nefes nefese, "Bu böyle olmayacak," dedi. "Canavarın zayıf noktasını bulmak zorundayız."

Tom, kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Vespik'in tezgâhları dövdüğünü duyabiliyor, vızıltısı sanki beynini deliyordu. Tezgâh çok geçmeden başlarına çökecekti o nedenle bir an önce bir çözüm bulmak zorundaydılar.

Başını uzatan Tom, kalkanının altından Kraliçe Arı'ya tekrar bir göz attı. Ve aniden hatırladığı bir şey sayesinde içi umutla doldu.

Belki de Canavarı yenmemiz mümkündür, dedi kendi kendine.

“Elenna, Canavarı oyalayabilir misin?” diye sordu.

“Elimden geleni yaparım!” dedi kız.

Kraliçe Romaine'in hapsedildiği kuleyi işaret eden Tom, “Canavarı kule penceresinin altına çekmeni istiyorum,” diye devam etti. İçeriden kovan parçaları dökülmüyordu artık.

Artık parçalar düşmediğine göre, kraliçe özgürlüğüne kavuşmuş muydu?

Tom'un bunu düşünecek vakti yoktu. “Git hadi!” dedi Elenna'ya.

Arkadaşı, tezgâhtan dışarı fırladı ve ona hiç bekletmeden saldıran Vespik'in hamlesinden, yana yuvarlanarak kurtuldu. Sonra çevik bir hareketle ayağa fırlayıp kuleye doğru koşmaya başladı.

Kraliçe Ari'nın dikkati dağılınca Tom da kaleye koştu. Salona girdi ve kıvrıla kıvrıla yukarı çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

Kuzey kulesine buradan çıkılıyor olmalı, dedi içinden.

Merdivenleri tırmandıkça, her yer kararmıştı. Fakat aniden önünde parlayan bir silah, karanlığı ikiye böldü. Son anda kılıcını çekip darbeyi engellese de koluna binen yük nedeniyle haykırıp geriye düştü. Saldırganını biraz olsun görmeye başlamıştı: Bir elinde kılıç, diğerinde ise kemikten bir asa vardı.

Tom nefes nefese, “Durun!” dedi. “Buraya yardıma geldim.”

Saldırgan birkaç basamak geriledi ve duvardaki meşale ışığının altına geldiğinde Tom, karşısındakinin Kayonya Kraliçesi Romaine olduğunu gördü. Keskin hatlı, soluk yüzlü, uzun boylu bir kadındı ve bakır rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Asasını ve kılıcını yavaşça indirip, merakla Tom’u inceledi.

“Sen de kimsin?” diye sordu. “Ve kalemde ne yapıyorsun?”

“Ben, Avantia’dan bir dostum,” dedi Tom çabucak. “Size yardım etmeye geldim.”

Kraliçe Romaine, “Gökyüzünü bize saldıran arılardan nasıl temizlediğini gördüm,” dedi. “Ve artık halkımı tir tir titreten şu korkunç yaratıkla görülecek

bir hesabım var. Her kimsen genç savaşçı, planın her ne ise sana bol şans diliyorum.”

“Teşekkürler,” diye cevapladı Tom.

Kraliçenin cesaretine hayran kalmıştı. “Size söz veriyorum; Canavar yenilene kadar savaşacağım.”

Tom cümlesini bitirirken, dışarıdan vızıldama sesleri gelmeye başladı. İlk önce Vespik’in onu merdivenlere kadar izlediğini düşündü. Fakat bu ses her yönden geliyordu. “Olamaz!” diye bağırdı. “Arılar uyandı!”

Kraliçe Romaine, kılıcını kınına sokup duvardaki meşalelerden birini eline aldı ve Tom’u kenara iterek merdivenlerden aşağı indi. Sonra durup ona dönerek “Halkıma meşale dağıtacağım ve dumanı kullanarak arı sürüsünün icabına bakacağız,” dedi. “Sen de Canavarla ilgilen.”

Kraliçe, merdivenden inmeye devam ederken meşalesinin alevi, bir ip gibi uzuyordu sanki. Kraliçeyi izleyen Tom, “Merak etmeyin!” dedi. “Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe Kraliçe Arı bu savaşı kazanamayacak!”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÖKYÜZÜNDE SAVAŞ

Tom, kulenin tepesine ulaşana kadar merdivenleri tırmanmaya devam etti. Yerde çamur, dal parçaları ve yapraklarla beraber ölü arılar da vardı.

Yerdekilerle zaman kaybetmeden hemen pencereye yönelen Tom, başını uzatıp meydana baktı. Hendek, köprü ve evlerin çatıları buradan ufacık görünüyordu.

Hemen aşağıda, Fırtına'nın sırtındaki Elenna'yı görebiliyordu. Öfkeden kudurmuş Canavarı pencereden fazla uzaklaştırmadan, atını bir o yana bir bu yana sürüyordu. Vespik zaman zaman iniş geçip korkunç pençeleri veya iğnesiyle saldırırsa da Fırtına'yı ters yöne çeviren Elenna, Kraliçe Arı'yı kılıç darbeleriyle yoruyordu. Gümüş ise Vespik'in yanına gelmiş, kol ve bacaklarını ısırıyor, sonra da Canavarın saldırılarını çevik hareketlerle savuşturuyordu.

Tom, Elenna'ya yaklaşan arı sürüsünü görünce, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Elenna sürüyü henüz fark etmemişti ve sürü saldırıya geçerse hepsiyle birden baş etmesi mümkün olmayacaktı.

Tom, elinde meşaleyle kaleden meydana

doğru koşan Romaine'i görünce, derin bir nefes aldı. Vakit gelmişti.

Kalkanını başının üzerinde tutarak kulenin penceresinden aşağı atladı. Düşerken midesinin altüst olduğunu hissetti. Sonra kalkanına takılı olan Arkta'nın Tüyü ile düşüşünü yavaşlattı ve usulca, hâlâ Elenna'yı kovalamakta olan Vespik'in üzerine doğru szld.

Tom, esintiyi de hesaplayarak kalkanının yönünü sürekli düzeltiyor, Kraliçe Arı'yı hedeflemeye çalışıyordu. Vespik, pat diye sırtına oturana kadar Tom'un yaklaştığını fark edememişti. Paniğe kapılan Canavar, gövdesini binicisini üzerinden atmak isteyen bir boğa gibi aşağı yukarı savurdu. Fakat Tom, bu üstünlüğü kaybetmemeye kararlıydı ve Canavarın kürkünü sıkıca kavramıştı.

Göz ucuyla etrafına bakarken Elenna'nın, onu hayran bakışlarla izlediğini gördü. Kraliçe Arı daireler çizerken Elenna endişeyle gözlerini kısıyordu.

Tom, "Kendine dikkat et!" diye bağırdı. "Ben Vespik'in icabına bakarım!"

Kraliçe Arı ok gibi gökyüzüne fırlayınca, Tom ona daha sıkı tutundu. Vespik, binicisinden kurtulmak için son çare olarak bunu bulmuştu.

*Hadi bakalım, diye mırıldandı Tom.
Dilediğin kadar yüksel. Ne kadar yükselirsen,
düşünce canın o kadar çok acıyacak.*

Canavar yükselmeye devam etti. Birkaç saniye önce atladığı pencerenin yanından geçerken, Tom'un eklemleri bembeyaz olmuştu. Kale burçlarını aşmak üzereyken Vespik, kendini duvara vurup Tom'u düşürmeye çalıştı. Fakat dişlerini sıkarak acıya dayanan Tom, arının kürkünü tüm gücüyle sıkmaya devam etti.

Vespik daireler çizerek kalenin duvarlarını aştı. Meşalelerin ışığında hendek, ufak, turuncu bir çembere

benziyordu artık. Ama Tom'un manzara izleyecek zamanı yoktu. Vespik bir aşağı bir yukarı savrulurken Tom, bacaklarını daha da sıktı. Kanatların üzerinden, "Benden öyle kolay kurtulamayacaksın!" diye bağırdı. Gökyüzünde öyle hızla dönüyorlardı ki Tom artık sersemlemeye başlamıştı.

Neyse ki Vespik dönmeyi bıraktı. Aşağı bakan Tom, arılara kılıcıyla karşı koymaya çalışan Elenna'yı küçük bir oyuncak gibi görüyordu. Hemen yanında, durmaksızın büyü yapan Mark vardı.

Kalenin girişindeki Kraliçe Romaine ise halkına sesleniyordu. Tom, birkaç Meatonlu'nun kapılarını açıp çağrıya yanıt verdiğini gördü. Kraliçeye katılan vatandaşlar, kale duvarlarına asılı büyülü meşaleleri kapıyor ve savaşa koşuyorlardı.

Tom'un göğsü, gururla kabardı. *Rüzgârın yönü değişti! Bu savaşı kazanabiliriz, diye düşündü.*

Bir eliyle Vespik'i sıkıca tutarken diğer eliyle kılıcını çekip Canavarın kanatlarına sapladı. Narin görünmelerine rağmen kanatlar, eskimiş deri kadar sertti. Kraliçe Arı'nın tüm gövdesi, acıyla kasıldı. Fakat Tom'a bir türlü ulaşamıyordu. Belden aşağısını çevirerek zehirli iğnesiyle Tom'a nişan aldı. Ucundan sarı zehrin aktığı ölümcül iğneyi fark eden Tom, saldırıdan son anda kurtuldu.

Kraliçe Arı'nın kanatlarına darbe üzerine darbe indiren Tom, Vespik'in sağ kanadını koparınca, Canavar hızla düşmeye başladı. Tom, kopan kanadın meydana doğru süzüldüğünü görebiliyordu.

Dişlerini sıktı ve ikinci kanada da vurmaya başladı. Vespik'in vızıldaması azaldı ve son bir çabayla Tom'u üzerinden atmaya çalıştı. Sol kanadını da kaybeden Canavar, beceriksizce daireler çizerek savruluyordu.

Vespik, kontrolünü kaybedince öfke ve korku dolu bir çığlık attı.

Onunla beraber düşüşe geçen Tom, rüzgârın yüzünü dövdüğünü hissedebiliyordu.

İçinden, *nihayet Kraliçe Ari'nin sonu geldi*, diye geçirdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

FREYA'YI KURTARMAK

Tom, Vespik'in sırtından son anda atlayabildi. Hızla kalkanını kaldırdı ve Arkta'nın Tüyü, düşüşünü yavaşlattı. Vespik, kale hendeğine çakılınca sular dört bir yana sıçradı.

Tom, süzülerek inmeye devam etti. Kraliçe Arı'nın suya gömülüp gözden kaybolduğunu görünce kendi kendine, "Umarım geri dönmez," diye söylendi. Kale

duvarlarının yanından geçti ve kalkanı sayesinde zarar görmeden yere indi.

Vespik'ten geriye sadece, suyun üzerinde süzülen, yeşil, parlak iğnesi kalmıştı. Hendeğin yanına giden Elenna, eğilip ölümcül iğneyi kaptı. Dönüp Tom'a doğru koşarken, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. İğne, neredeyse diğer elindeki kılıç kadar uzundu ve bir o kadar tehlikeli görünüyordu. Gümüş ve Fırtına da Elenna'nın hemen peşinden geliyordu.

"Tam zamanında geldin," dedi Elenna. "Vespik'i daha ne kadar oyalayabilirdim, bilmiyorum."

"Yeterince oyaladın zaten," dedi Tom. "Kılıcınla iyi bir ikili oldunuz."

Elenna kılıcını savurunca, tiz bir ıslık sesi

çıktı. Meşale ışığının kılıçta dans edişini izlerken “Sanırım onu saklayacağım,” dedi. “Tabii bana birkaç numara öğreteceğine söz verirsen?”

“Seve seve,” diye yanıtladı Tom.

“Görevimizi bitir...”

Sözleri, korkunç bir kahkahayla kesildi. Sesi duyan Tom ve Elenna donakalmışlardı.

Başlarını kaldırıp sesin geldiği kuzey kulesine baktılar. Arı kovanının yıkıntıları arasında uzun boylu biri duruyordu. Bu, Velmal'di! Korkunç büyücü, hastalıklı bir şekilde parlayan, mor bir kürenin içindeydi.

Tom, cesurca “Yenildin Velmal!” diye bağırdı. “Kayonya senin lanetinden kurtuldu!”

Velmal gür bir kahkaha daha atarak, “Yenilmek mi?” dedi. “Senin gibi bir Avantialı tarafından mı? Hah! Canavarlarımı yok ettin ama bir şeyi unutmuyor musun?”

Kötü büyücü kollarını kaldırıncı Freya belirmeye başladı. Havada süzölen Freya, tıpkı bir kukla gibi görünüyordu. Gövdesini hareket ettiremiyor, sadece kol ve bacakları sallanıyordu. Tom'a dönük olan yüzü, ölü gibi bembeyazdı ve gözleri kapalıydı.

Tom nefesini tutarak, “Anne!” diye bağırdı.

Yüzünde pis bir gülümsemeyle başını sallayan Velmal, sözlerine devam etti. “Anneni o kadar çok istiyorsan, al senin olsun...”

Velmal, yavaş yavaş silinip mor ışıkla beraber kayboldu. Artık Freya'yı tutan

bir şey kalmamıştı. Boş bir çuval gibi kuleden aşağı düşmeye başlayan Freya'nın, hendeğin çamurlu sularına çakılması an meselesiydi.

“Hayır!” diye bağırdı Tom. Korkudan taş kesilmişti ama hemen kendini topladı ve tüm gücüyle annesini yakalamaya koştı. Ancak annesi o kadar uzaktaydı ki yetişmesine imkân yoktu.

Freya tam suya düşecekti ki etrafında soluk mavi bir baloncuk oluştu ve düşüşünü durdurdu. Başını çeviren Tom, kollarını açmış, bir büyü mırıldanmakta olan Mark'ı gördü.

Mark'ın baloncuğu süzülüp Freya'yı, Tom ile Elenna'nın yanına getirdi ve yere bıraktı. Annesinin yanında diz çöken Tom, onu hemen kollarına aldı.

Elenna da Tom'un yanına çöktü ve endişeyle, "İyileşecek mi?" diye sordu.

Tom, şefkatle annesinin yüzüne baktı. Freya, artık acı çekmiyor gibi görünüyordu ama bir taş gibi hareketsizdi. Tom onu hafifçe sarstığında gözlerini açmadı. Hatta nefes bile almıyor gibiydi.

Tom, "Ölemezsin!" dedi boğuk bir sesle.
"Lütfen ölme!"

Canavar Avının böyle bittiğine inanmak istemiyordu. Birbirinden garip krallıklarda savaşmış, Velmal'in önüne çıkardığı her zorluğu aşmıştı. Bugüne kadar karşılaştığı en korkunç Canavarları yenmiş, sihirli şifa iksiri için gereken tüm malzemeleri toplamıştı. Onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmış olmasına rağmen annesi ölmüş olamazdı.

Yalvarırcasına "Uyan!" diye fısıldamaya başladı. "Lütfen uyan!"

Mark, sendeleyerek yanlarına geldi. Genç büyücüye bakan Tom, onun çok fazla büyü yapmaktan yorgun düştüğünü görebiliyordu.

Titreyen bir sesle "Annem öldü mü?" diye sordu. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

Mark ümitsiz gözlerle Freya'ya dönerek "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Fakat Velmal'in kötü büyüsünün ne kadar derine işlediğini bilmiyoruz."

Yorgunluktan inleyerek kollarını açan Mark'ın önünde bir kazan belirdi. Onun içine bakan Tom, o ana dek topladığı bütün sihirli malzemelerin kazanda olduğunu gördü: İnci, kızıl mücevher, yeşim halka, sarmaşık kolye ve çiçek... hepsi oradaydı.

Elenna, "İşte, Vespik'in iğnesi de burada," dedi.

Mark, uzun iğneyi alıp hemen kazana attı ve Tom'un o güne dek duymadığı bir dilde, sihirli sözler mırıldanmaya başladı.

Sözlerini bitirir bitirmez, kazandan mavi bir duman yayılmaya başladı. Kazanın içine yeniden bakan Tom, ödüllerin yok

olduğunu, onların yerini mavi, yapışkan bir sıvının aldığını gördü. İksirin yüzeyinde kabarcıklar oluşuyor ve patlıyordu.

Artık köpürmeye başlayan iksir, neredeyse kazandan dışarı taşacaktı. Duman aniden yoğunlaştı ve bir buluta dönüştü. Mark, elinin bir hareketiyle dumanı Freya'nın yüzüne doğru gönderdi. Mavi bulut Freya'nın yüzünü örtüp derisine ve burun deliklerine yayıldı.

Tom, endişeyle onu izliyordu. Hiçbir şey olmuyordu. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Son ümidi de yok olmuş, annesi ölmüştü.

Fakat aniden Freya'nın kaşları oynamaya başladı. Titreyerek derin bir nefes alan Tom, gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. "Anne?" diye mırıldandı.

Freya'nın gözleri açıldı. Solgun yanaklarına renk geliyordu. Hafifçe doğruldu ve halsiz bir şekilde gülümseyip Tom'a bakarak "Oğlum..." diye fısıldadı.

ONUNCU BÖLÜM

KARA BAYRAK

Tom'un annesine sormak istediği öyle çok soru vardı ki... *Sen kimsin? Nerelisin ve babam Taladon'la nasıl tanıştınız? Avandia'dan neden ayrıldın?*

Fakat şu an önemli olan tek bir soru vardı: "Anne, iyi misin?"

Freya gülümsedi. "Beni Velmal'in büyüsünden kurtardığınıza göre, zamanla düzeleceğim. Ve bunların hepsini sana borçluyum oğlum."

Tom'un annesi konuşmaya devam ederken, Kraliçe Romaine geldi. Hâlâ bir elinde asa, diğer elinde meşale vardı. Tom ayağa kalkıp elini Freya'ya uzatarak, kalkmasına yardım etti. İkisi de eğilerek kraliçeyi selamladılar.

Kraliçe Romaine, Tom'a dönüp, "Sizlere çok teşekkür ederim," dedi. "Harika bir iş başardınız!"

"Yapmam gerekeni yaptım majesteleri," diye yanıtladı Tom.

Kraliçe Romaine, "Şimdi sizin için başka bir görevim var," diyerek sözlerine devam etti. "Halkım, onlara konuşma yapmamı bekliyor. Ve ben sizin de yanımda olmanızı istiyorum."

Tom ve Elenna, köprüden kaleye giden yolda, Kraliçe Romaine'i takip ettiler.

Ardından merdivenlerden birini kullanarak yüksek bir balkona çıktılar. Romaine öne çıkıp, başkentin meydanında toplanan halkını selamlarken Tom ve Elenna da arkada bekleyen Mark ile Freya'ya katıldılar.

Gümüş zıplayarak sahibesinin yanında dolaşıyordu. Elenna kurdun başını okşarken, "Rahat dur oğlum," diye mırıldandı.

Kraliçe Romaine, "Kayonyalılar!" diye söze başladı. "Krallığımız korkunç bir dönemden geçiyor. Bir kısmınızın, olanlar için beni suçladığını biliyorum. Fakat sizi temin ederim ki tüm sorunlarımızın sebebi Velmal'dir. Ama Avantialı kahramanların yardımını sayesinde kötü büyücüyü yenip, planlarını bozmayı başardık."

Kraliçe birkaç adım gerileyip Tom,

Elenna ve Mark'ı gösterince, tüm meydan çığlıklar ve tezahüratlarla doldu. Tom, eğilip insanları selamlarken utançtan kızardığını hissedebiliyordu.

Kraliçe Romaine ellerini kaldırıncaya kalabalığın sesi azaldı. Coşkuyla, "Herkes bilsin ki bugün, krallığımızı yeniden inşa etmeye başlama günüdür," dedi kraliçe. "Bana başkaldıranların hiçbirini cezalandırılmayacak. Çünkü pek çoğunuz Velmal'in yalanlarına inanmıştı. Fakat şu an gerçekleri biliyorsunuz ve el ele verip Kayonya'yı ayağına kaldırarak eskisinden de kuvvetli hale getireceğiz."

Tom, kraliçenin sözlerinden etkilenmişti. Kuşkusuz ki o da tıpkı Avantia Kralı Hugo gibi yetenekli bir hükümdardı. Kraliçe Romaine yönetimindeki Kayonya'nın,

kendini çabucak toparlayacağına emindi.
Ve artık eve dönebileceğine öyle seviniyor...

Aniden birinin omuzundaki kalkanı
çektğini hisseden Tom, düşüncelerinden
sıyrıldı. “Ne oluyor?” derken annesi
Freya’nın kalkanı alıp çevirdiğini gördü.

Tom daha ne olduğunu anlayamadan
kalkanı kaldıran Freya, mor bir şimşegin
önüne atladı. Kalkandan seken şimşek,
kalenin duvarına çarpıp kimseye zarar
vermeden patladı.

Mark, “Kara büyü!” diye bağırdı.

Tom, Elenna ve Freya öne eğilip
balkondan aşağı baktılar. Kalabalığın
arasından pelerinli bir adam çıktı. Onu
gören insanlar korku içinde sağa sola
kaçışmaya başladılar.

Tom öfkeyle, “Velmal!” diye bağırdı.

Kötü büyücü kapüşonunu açınca soğuk, alaycı yüzü ortaya çıktı. “Gerçekten yenildiğimi mi sandınız?” diye seslendi. “Bir daha düşünün öyleyse!”

Asasını kaldırıp bir şimşek daha gönderince Tom, kılıcını çekti. O anda Tom’un omuzunu tutan Freya, sert bir sesle “Hayır!” dedi. “Bu, *benim* savaşım.”

Tom’un kılıç ve kalkanını alan Freya, balkondan aşağı atladı ve taklalar atarak, tıpkı bir kedi gibi çevik hareketlerle Velmal’in birkaç adım önüne indi. Freya’nın kendisine yaklaştığını gören Velmal, hemen bir mor şimşek daha gönderdi ama Freya kalkanla onu da engelledi.

Balkonun korkuluklarına tutunan Tom, yüreğinin aşağıdaki savaşı izlemeye

dayanmayacağını biliyordu ama yine de gözlerini annesinden alamıyordu.

“Velmal’le *ben* dövüşmeliydim,” diye mırıldandı. “Bu tehlikeye *ben* atılmalıyım. Birbirimizi yeni bulmuşken Velmal’in onu öldürmesine izin veremem.”

Elenna elini Tom’un koluna koyup “Merak etme, ona bir şey olmayacak,” dedi. “Annen, ona yaptıkları için Velmal’i cezalandırmak zorunda.”

Aşağıdaki Meatonlular, meydanın etrafında çember oluşturmuşlardı ve Velmal'i yenmesi için Freya'yı tezahüratlarla destekliyorlardı. Büyücünün mor ışığı, giderek sönmeye ve yok olmaya başladı. Sanki büyü gücü tükenmişti. Asasını savurdu ama Freya, Tom'un kılıcını kullanarak saldırıyı kolayca karşıladı ve asayı tek hamlede parçaladı.

Velmal'in yüzündeki alaycı ifade kayboldu ve suratı korkudan bembeyaz kesildi. Büyücü sendeleyerek gerilese de Freya, kararlılıkla üzerine yürümeye devam etti ve Tom'un kılıcını tüm gücüyle savurdu.

Freya'nın bu hamlesi, Velmal'i belinden ikiye biçmişti. Acı dolu bir haykırış, büyücünün boğazında düğümlendi. Hemen ardından mor kıvılcımlar saçarak patlayan Velmal, yok oldu.

Tom ve meydandaki herkes neşe dolu çığlıklar attı. Tom, “Başardı!” diye bağırdı. “Velmal sonsuza dek yok oldu!”

Kayonyalılar, Freya’nın etrafını sarıp onu omuzlarına aldılar. Tom, zafer çığlıklarıyla kaleye taşınan annesine gururla baktı.

Elenna büyük bir mutlulukla, “Hepsi sona erdi. Artık eve dönebiliriz!” dedi.

Tom, arkadaşının omzunu kavrayıp “Evet!” dedi. “Avantia’yı bir daha göremeyeceğimizi düşünmeye başlamıştım.”

Ertesi sabah Tom, annesi ve Elenna, kalenin büyük salonundaydılar. Tom, Fırtına’yı dizginlerinden tutarken, Gümüş de sahibesinin yanında sessizce oturuyordu.

Bir önceki gece Kraliçe Romaine, Velmal'in yok oluşunu kutlamak için müzikli ve danslı bir ziyafet vermişti. Tom, nihayet annesiyle gece boyunca konuşabilmiş, Canavar Avının başından beri olanları ona anlatabilmişti.

Salon artık boşalmıştı. Ortada duran Mark, büyüsunü kullanarak uzun ve parlak mavi renkte bir geçit açmıştı. Geçidin öte yanına bakan Tom, Avantia'nın yeşil tepelerini ve masmavi gökyüzünde gezinen bulutları görebiliyordu. Memleketini ne kadar özlediğini fark etmişti. Başını çevirip Elenna'ya bakınca, onun da aynı duygularla dolup taşığını gördü.

“Herkesi öyle özledim ki,” dedi Elenna. “Kral Hugo’yu, Büyücü Aduro’yu, babanı, amcanı ve yengeni..”

Tom, tam ona yanıt verecekti ki Kraliçe Romaine öne çıkıp “Kayonya size her zaman borçlu kalacak,” dedi. “Dileyin benden ne dilerseniz.”

Tom, kraliçeyi minnetle selamlayıp “Teşekkür ederiz majesteleri,” diye yanıtladı. “Fakat istediğim her şeye zaten sahibim. Anneme hiçbir zarar gelmeden kavuşabildim.”

Bakışlarını Freya’ya çevirdiğinde, annesinin de ona sevgiyle ışıldayan gözlerle baktığını gördü.

Kraliçe Romaine, “O halde veda etme zamanı geldi,” dedi. “Ve bir gün Avantia’nın yardıma ihtiyacı olursa, Kayonya’ya her zaman güvenebilirsiniz.”

Kraliçeyi bir kez daha selamlayan Tom, “Hoşça kalın majesteleri,” dedi. Ardından

Fırtına'yı geçide soktu. Elenna ve Gümüş hemen yanında, Mark ile Freya ise arkalarındaydı.

Mavi ışık etraflarını sardı. *Onca zaman sonra nihayet eve dönüyoruz,* diye düşündü Tom.

Avucunun içi gibi bildiği Avantia'nın yollarında gezmeyeli çok zaman geçmişti. Avantia'dan ayrılmasından bu yana bir sürü Canavarla karşılaşmış, pek çok Görevi başarıyla tamamlamıştı.

Ve bu defa annemle beraber dönüyoruz, diye düşündü neşeyle. *Tüm ailem, hayatımda ilk defa bir arada olacak.*

Kral Hugo'nun kalesi, mavi tünelin sonunda gizemli bir şekilde süzülüyordu. Tanıdık duvarları ve kuleleri gören Tom hızlandı.

Fakat geçidin diğer tarafından çıkmaya hazırlanırken Elenna aniden durdu. “Kale... sanki... değişmiş gibi?” Bunu söylerken sesinde huzursuzluk vardı.

Tom, kale burçlarıyla kulelere göz gezdirdi. Önce Elenna'nın ne demeye çalıştığını anlayamadı. Fakat sonra gözü, ana kuleye takıldı.

“Haklısın!” diye bağırdı heyecanla. “Kral Hugo'nun kalesinde neden kara bir bayrak dalgalanıyor?”

Esintiyle dalgalanan koyu renkli bayrağı izlerken, nefesi kesildi.

Biz ayrıldıktan sonra burada neler olmuş, dedi içinden.

Canavar Peşinde Serisi
yeni macera **KAYIP DÜNYA** ile
devam ediyor.

Karşınızda
ACIMASIZ YARATIK KONVOL

Arkadaşlarıyla bu kez Tavanya adlı tuhaf
bir diyara gelen Tom, Büyücü Malvel'in
yarattığı altı yeni canavarla karşı karşıya...

GİRİŞ

Dalaton, saray avlusunun bir ucunda dizili duran mızrakların yanından oflaya puflaya geçti. Mızrakların başında duran iki gardiyan arkadaşı, ona küçümseyerek bakıyorlardı.

“Hızlı Dalaton’un acelesi var gibi görünüyor,” dedi biri.

“Şuna baksana, tavşanın peşine düşmüş bir tilki kadar çevik değil mi sence de?” diye kahkahalarla yanıtladı diğeri.

Dalaton onları görmezden gelerek yoluna devam etti. Böyle göbekli olmayı o da istemezdi ama onunla alay edilmesine alışmıştı artık. Üç bacaklı bir kaplumbağanın bile ondan daha hızlı olduğunu söylemişlerdi zamanında!

Omzunun üzerinden bakıp gardiyanların görev yerlerine döndüğünden emin olunca, meşalelerin yanmadığı karanlık geçide daldı.

Bunu yapmamalısın, dedi kendi kendine. Kendi işine bakmalı ve hemen yatağa dönmelisin! Ama bacakları onu dinlemedi ve yürümeye devam etti.

Geçidin sonuna gelince duvara dayandı ve nefesini tutarak sesleri dinlemeye çalıştı. Kalenin ahırından gelen kişnemelerden başka ses duymuyordu.

Eğer beni burada gören olursa, diye düşündü, kral beni kesin zincire vurdurtur. Hatta belki daha da kötüsünü yapar...

Dalaton ürperse de artık bu işin dönüşü olmadığını biliyordu. Saklandığı yerden başını uzatıp zindana uzanan merdivenlere göz gezdirdi. İyi büyücü Oradu'yu aşağıda

tutsak etmişlerdi ve Dalaton ona yardım etmek istiyordu.

Ama ne yapacağım? Ona nasıl yardım edebilirim ki?

Dikkatli adımlarla merdivenlerin başına gelince, duvarlarda yankılanan alçak bir inleme duydu. Belki de çok geç kalmıştı... Diğer gardiyanlar kralın, Oradu'nun güçlerini çalmaya çalıştığından bahsediyorlardı. Söylentiye bakılırsa Oradu'nun büyü kitabını, kazanını ve şahinini çoktan elinden almıştı.

Dalaton basamaklardan inerken korkuyla titremeye başladı. Zihni, geri dönmesi için çığlık çığlığa yalvarıyordu ama içinden bir güç onu basamaklardan aşağı itmeye devam etti. Eğer Oradu hâlâ bu nemli hücrede

tutsaksa, birilerinin yardıma gelmesini umuyor olabilirdi.

Aşağıdan soluk bir ışık yayılıyordu. Dalaton duvarın köşesinden başını uzatınca, bağırmamak için kendini zor tuttu.

Oradu, boynuyla el ve ayak bileklerinden duvara zincirlenmişti. Dalaton, büyücüyü kaleden içeri sürükledikleri zamanı hatırladı. Oradu, o zaman bile onurlu ve mağrurdu. Şimdi ise giysisi çamurlu ve boynu büküktü. Sivri şapkası olmayınca, kır saçları ortaya çıkmıştı. Saçları artık yağla ve pislikle kaplıydı.

Hemen önünde iki gardiyan duruyor, biri, büyücünün asasını tutuyordu. “Elinde bu olmadan hiç gücün yok, değil mi?” diye dalga geçti büyücüyle.

Oradu, yanıt vermedi. Dalaton, zavallı adamın sonunun artık geldiğini düşündü.

“Geriye sadece giysisi kaldı,” dedi diğeri. Gardiyan giysisini yırtarak çıkarınca içliğiyle kalan Oradu ürperdi.

Üzüntüyle başını sallayan Dalaton, *çok geç kaldım*, diye düşündü. *İşi bitti...*

Gardiyan giysiyi bir kenara fırlattı ve kemerine takılı parşömeni alıp açtı. Dalaton, büyücünün doğrulduğunu gördü. Gözlerindeki küçük parıltıyı, bulunduğu yerden bile fark edebiliyordu. Gardiyan, parşömeni okumaya başladı.

“Kralın emriyle bütün büyümlü eşyalarına el koyuyor ve...”

Aniden tüm zindanı keskin bir rüzgâr sesi doldurdu!

Ardından esen buz gibi, kuvvetli rüzgâr, parşömeni gardiyanın elinden uçurup yere attı. Sonra büyücünün hücrelerinden, gözleri kör edecek kadar kuvvetli bir ışık yayılmaya başladı. Dalaton elini gözlerine siper ederken, gardiyanların çığlıklarını duyabiliyordu.

Ve ışık, tıpkı geldiği gibi aniden yok oldu.

“Nereye gitti?” diye bağırdı adamlardan biri.

Dalaton, gözlerine inanamıyordu:

Oradu’yu tutsak eden zincirler, artık başıboş bir şekilde sallanıyorlardı.

Gardiyanlar aptala dönmüşlerdi.

Oradu, ortadan kaybolmuştu!

“Kral küplere binecek!” diye korkuyla bağırdı gardiyanlardan biri. “Şimdi ne yapacağız?”

Dalaton’un bunu öğrenmeye hiç niyeti yoktu. Parmaklarının ucuna basarak

merdivenleri tırmanmaya başladı. İçinde büyümeye başlayan korkuyu hissedebiliyordu. Artık iyi büyücü Oradu da onları terk ettiğine göre, kötü kralı durduracak kimse kalmamıştı.

Ortaya yeni bir kahraman çıkmadıkça, krallığın sonunun geldiğine şüphe yoktu.